గ్రూప్ ఫోటో

"అబ్బే మైసూరుపాకంటే నాకు సరిపడదు" అంటారు కొందరు. "ఒద్దుబాబూ! పద్యకావ్యాలంటే నాకు తలనొప్పి" అంటారు మరికొందరు. సినిమాలంటే తమకసహ్యమని చెప్పుకునేవాళ్ళుగూడా మనకు తారసపడుతుంటారు. కానీ కోదండం మాత్రం అతనివంటివాడు అతడొక్కడేనేమో నన్నంత విచిత్రవ్యక్తిగా కనిపిస్తాడు.

మూక వుమ్మడిగా మొత్తం మానవజాతిపైనే వెగటు కోదండానికి! ఇది నేను పెద్దగా పరిశోధించి తెలుసుకున్న విషయమేమీకాదు. బహిరంగంగా కుండబద్దలు కొట్టినట్టు "నాకు మనుషులంటే గిట్టదండీ మేష్టరుగారూ" అంటూ ఆముదం త్రాగినవాడిలా ముఖం చిట్లించుకుంటాడు, కోదండం!

కోదండం సర్వేయరుగా మావూరి కొచ్చాడు, మాయింటి ప్రక్కనే ఓ వాటా ఖాళీగా వుండడంతో అందులోచేరి స్థిరపడ్డాడు. ఊళ్ళోవున్న నాలుగైదింటిలోనూ ఒక మంచిహోటలు ఎన్నుకున్నాడు. ఈ ఎన్నుకోడం గూడా ఒకరి సలహాపైన ఆధారపడిగాదు. స్వయంగా తననోటికీ చేతికీ జరిగినపందెంద్వారా కోదండం ఆయాహోటళ్ళ ప్రాశస్త్యాన్ని లెక్కగట్టాడు.

పట్టుకుంటే నున్నగా జారిపోయే పొట్లకాయలాంటి అంగసౌష్టవం కోదండంది! చూపులకతడు ముప్ఫైయేళ్ళవాడిలాకనిపిస్తాడు. బహుశా ఒకటి రెండేళ్ళు తక్కువైతే కావచ్చు. ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళందరూ అతడు వివాహితుడనీ, పెళ్ళాం పుట్టింట్లో వుంటుందనీ భావించారు. కొందరైతే అత

డమ్మాయి నెప్పుడు తీసుకరాబోతున్నాడని ఆరాతీయడానికి ప్రయత్నించారు గూడా ! చూచారా మేష్టరుగారూ ! రజ్జు సర్పభ్రాంతి అంటే యిదేగావచ్చు. నేనేమో అవివాహితుణ్ణి, బెండకాయ ముదిరిపోతున్నదంటారేమో! పోనివ్వండి పరవాలేదు. 'సత్రంలో భోజనం, మఠంలో నిద్ర' గా యిప్పుడు బ్రతుకు హాయిగా గడచి పోతోంది. ఇలా వుండిపోకుండా "మెడకొక గుదిబండ కట్టుకుని అంగడి బియ్యంతో తంగేడు కట్టెలతో సంసార సాగరాన్ని ఈదడం నావల్లనయ్యే పనిగాదు" అనేవాడు కోదండం.

కాదుగూడదని మంగళస్నానాలు చేయించి, శుభపత్రాలు కట్టబెట్టి అతణ్ణి పెళ్ళి పీటలపైన కూర్చోబెట్టాలన్న శ్రద్ధ ఎవ్వరికీ కలుగలేదుగానీ, కోదండం కోరికోరి సంపాదించుకొంటున్న ఒంటరితనం మాత్రం మాకందరికీ విస్మయాన్నే కలిగించింది.

ఉదయం బాగా ప్రొద్దెక్కిన తర్వాతగానీ నిద్రలేచేవాడుగాదు కోదండం. లేవగానే కాలకృత్యాలు నెరవేర్చి, ఉపాహారం ముగించి కూలీని వెంటబెట్టుకుని పొలాలపైకి వెళ్ళిపోతే సూర్యుడు నడిమింటి కొచ్చేసరికి తిరిగొచ్చేవాడు. ఇక మధ్యాహ్న భోజనానంతరం ఒకటి రెండు గంటలపాటు నిద్ర తప్పనిసరి ! ఆతర్వాత ప్రొద్దుగూటిలో పడేదాకా ఉదయం భూముల్ని కొలిచి గుర్తించుకొచ్చిన లెక్కల ప్రకారం ప్లానులుగీస్తూ కూర్చునేవాడు, ఏ కారణం వల్లనైతేనేమి, కోదండానికి అర్ధరాత్రిదాకా నిద్రపట్టేదిగాదు. అప్పుడతడు తలుపు గడియ పెట్టుకుని, వెచ్చగా శాలువా కప్పుకుని 'శ్రీపార్వతీపుత్ర, లోకత్రయస్తోత్ర' అంటూ చిన్నప్పుడు నేర్చుకున్న దండకాలైనా ముదలంకించుకునేవాడు, లేదా సైకిలుతీసుకుని మూడుమైళ్ళ దూరంలో వున్న పట్టణానికి వెళ్ళిపోయి సినిమా మూలంగానో, నాటకం మూలంగానో కాస్త వినోదం సేవించి ఏ పదకొండుకో, పన్నెండుకో ఇల్లు చేరుకునేవాడు.

కోదండం గదిలో పన్నెండు ఛాయాచిత్రాలు వ్రేలాడుతుండేవి. ఒక ఫోటోలో ఏవో తీయని తలపులు మదిలో మెదలుతున్న వాడిలా ముఖానికి మెరుగులు దిద్దుతున్న మందస్మితంతో ప్రత్యక్షమయ్యే కోదండం మరొక ఫోటోలో నాలుగంగుళాల నల్లటి బిరుసు గడ్డంతో గూర్ఖాసిపాయిలా కని పిస్తాడు. ఒక పటంలో చిన్న గుట్టపైన బుద్ధ విగ్రహంలా కూర్చున్న కోదండం మరొక పటంలో బ్యాటు చేతబట్టుకుని టెన్నిస్ కోర్టుకు బయల్దేరు తుంటాడు. చిత్రమేమిటంటే ఏ చిత్రంలో చూచిన మనకు దృగ్గోచరమయ్యే వాడు ఒక్క కోదండం మాత్రమే! కారణాంతరాలవల్ల తన అనుదిన కార్య క్రమాలకు అంతరాయం వాటిల్లి తీరికదొరికినప్పుడు కోదండం ఆఫోటోల్లో దేనినైనా చేతికి తీసుకుని, తన ఆకృతిని చూచుకుని మురిసిపోతూ అశ్ర మంగా కాలాన్ని దొర్లించ గలిగేవాడు.

'ఏవూరని నను వివరమడిగితే ఏమని తెలుపుదు లోకులకు' అన్న బ్రహ్మంగారి భక్తుడేమో కోదండం! కనీసం తన స్వగ్రామ మేదన్న మామూలు విషయంగూడా బయటికి పొక్కకుండా అతడు జాగ్రత్తపడే వాడు. అంతగా వుండబట్టలేక ఎవరైనా అడిగితే ఒకసారి విశాఖజిల్లాలో వియ్యన్నవారి పాలెమనీ, మరొకసారి నెల్లూరు జిల్లాలో ఉలవపాడనీ, యింకొకసారి కడపదగ్గర సిద్ధవటమనీ ఒకసారి చెప్పినట్టు ఒకసారి చెప్ప కుండా పిల్లి తన కూనల్ని తిప్పినట్టు, అతడు తన స్వగ్రామాన్ని ఆంధ్ర రాష్ట్రం నలుమూలలకు తిప్పేవాడు!

కోదండంతో నాకున్న పరిచయం గనుక ఒక మెట్టు పైకెక్కి స్నేహంగా పరిణమించివుంటే, నే నతణ్ణి గురించి మరికొన్ని వివరాలు సేకరింపగలిగి వుండేవాణ్ణి! కానీ కోదండం ధోరణి స్నేహం పెంపొంద డానికి కాదు సరిగదా, ఉన్న పరిచయంగూడా సన్నగిల్లిపోవడానికే తోడ్ప డింది. "ఈ స్నేహితులనబడే వాళ్ళున్నారు చూచారా మేష్టరుగారూ! నిజం

4574
శ్రీకాకుళం

చెప్పొద్దూ, వీళ్ళకంటే జలగలే నయం! మీరు మీరూ అంటూ దగ్గరికొస్తారు. నాలుగు రోజులకల్లా నువ్వు నువ్వుఅంటూ భుజాలపైన చేతులు వేసుకుంటారు. చూస్తూ చూస్తూ వుండగానే ఒరేయ్‌కాడి కొస్తుంది కథ! ముదిరినకొద్దీ కుక్కమూతి పిందెలు వేసేదేమిటంటే స్నేహితమని తటపటాయించకుండా జవాబు చెప్పవచ్చు, ఎందుకంటారా! 'ఇదిగోరా బాబూ, నీ జేబులో అయిదు రూపాయలుంటే తీసుకెళ్తున్నాను' అంటా డొకడు. కాలం గడచినకొద్దీ ఆమాత్రం మాట గూడా వుండదు. అందుకే నాకు స్నేహితులంటే ఒళ్ళుమంట! మీరు కాబట్టి లోపలికైనా రానిచ్చాను, మరెవరైనా సరే వచ్చిన పనేమిటో తెలుసుకుని ద్వారం దగ్గరనుంచే సాగనంపడానికి ప్రయత్నిస్తాను ..."

తెర తీయగానే మూలవిరాట్టు ప్రత్యక్షమైనట్టుగా నా కప్పుడు కోదండం నిజస్వరూపమేమిటో అవగతమైంది. స్నేహితుడంటూ ఒక డేర్పడితే అత డెప్పుడో ఒకప్పుడు తన సహాయాన్ని అర్థించక పోడని కోదండం ఉద్దేశం! అసలు స్నేహితుడే లేకపోతే తన కెలాటి బాదరబందీగానీ వుండదని అతడి నమ్మకం. పోగా తన జీవితకాలంలో తన కొకరి సహాయంతో అవసరం కలగబోదన్నదే అతడి ధీమా!

బంధువుల గాలి చొరబారడానికి గానీ, స్నేహితుల పొలకువ సోకడానికిగానీ వీల్లేకుండా ఒక చిన్న ప్రపంచాన్ని సృష్టించుకో గలిగాడు కోదండం! ఆ ప్రపంచంలో కోదండాన్ని యథేచ్ఛగా విహరించుకోనిచ్చి నే నంతటితో అతణ్ణి గురించి పట్టించుకోడం మానేశాను.

* * * *

వర్షాకాలం జరుగుతోంది. ఓరోజు సాయంత్రం ఆకాశాన మబ్బులు దట్టంగా అలముకున్నాయి. మసకచీకటిని చీల్చుకుంటూ వచ్చి సూదుల్లా

పొడుచుకుంటున్న వానచినుకుల బారినుంచి తప్పించుకోదలచి వడివడిగా నడిచివచ్చి వీధిమెట్లెక్కుతున్నాను.

"బాబుగారూ !" వెనుకవైపునుంచి పిలుపు వినిపించింది.

తిరిగి చూచాను. కోదండం గది ముంగిట యిదివరకెప్పుడూ కనిపించని మానవాకారం ఒకటి కనిపించింది.

"మా కోదండం ఎక్కడికి వెళ్ళాడో చెప్పగలరా బాబూ!"

'మా కోదండం!' కోదండాన్ని తమవాడని చెప్పుకోగలిగిన మానవమాత్రు డొకడు యింతకాలాని కిలా వూడిపడినందుకు నాకు కాస్త ఆశ్చర్యం కలిగినమాట వాస్తవం. ఆశ్చర్యంతోబాటు నాకు కోదండంపట్ల జాలిగూడా కలిగింది. స్వర్గానికి వెళ్ళినా సవతిపోరు తప్పదన్నట్టు ఎంతో గుట్టుగా అజ్ఞాతవాసం నెరపుతున్న కోదండానికి యిక్కడగూడా బంధువుల బెడద తప్పదు గాబోలు!

"కోదండం మీ కేమౌతాడు ?" అని ప్రశ్నించాను.

"మా అబ్బాయే బాబూ! వీడు మూడోవాడు. పెద్దవాళ్ళిద్దరూ యింటిదగ్గరేవుండి సేద్యం నాద్యం చూచుకుంటున్నారు. వీ డొక్కడు మాత్రం యిలా ఉద్యోగ ముద్యోగమంటూ ఊళ్ళు తిరుగుతున్నాడు. ఇంతే కాదులెండి! వీణ్ణిగురించి యింకా చాలా సంగతులు చెప్పాలి....' అంటూ ఆ ముసలాయన వానలో తడుస్తూ మా యింటి వసారాలోకి వచ్చేశాడు.

జరాభారంతో కృంగిపోయిన శరీరం. బట్టగట్టిన తల. బోసినోరు. పాతకాలంనాటి కోటు. ఓ నాలుగుమూళ్ళ పంచ — ఇదీ ఆయనవేషం. బస్సు ఛార్జీలక్రింద పాతిక రూపాయలువెచ్చించి ఐదారూళ్ళు తిరిగినమీదట కోదండం యిక్కడున్నాడన్న సంగతి తనకు తెలిసివచ్చిందని చెప్పి వేడిగా నిట్టూర్చాడు. మరేంచేస్తాడు పాపం! కోదండానికి బొత్తిగా జాబులు

వ్రాసే అలవాటు లేదు. రెండుమూడేళ్ళ కొక్కసారైనా స్వగ్రామానికి వెళ్ళడు. మరి తనేమో ఆరు మాసాల కొక వూరు చొప్పున బదిలీ అయి పోతుంటాడు!

"నా చేతిమీదుగా అయిదుపెళ్ళిళ్ళు చేశానుబాబూ! ఇద్దరుకొడుకులు ముగ్గురు కూతుళ్ళు లక్షణంగా కాపురాలు చేసుకుంటున్నారు. ఇంక వీడొక్క డున్నాడు. ఉండి ఏం లాభం? ఒంటమేసినగిత్త రెంటమేయదన్నట్టుగా వీడికి మనిషి పొడంటే గిట్టదు. సంపాదించి మాకు పెట్టకపోతే మానె. పెళ్ళిచేసుకుని నువ్వు సుఖపడరా బాబూ అంటే ఆ మాట వినిపించుకోడు శక్తి వుడిగిన ఈ వృద్ధాప్యంలో బంధువులందరూ ఒకపందిరి క్రింద తిరుగు తుంటే కళ్ళజూడాలని కోరిక. చివరిసారిగా వీడినొకమాట అడిగి పెళ్ళిచేసు కుంటాడో చేసుకోడో తేల్చుకోవాలనే యింతదూరం వచ్చాను...."

మంచిపనే చేశావులెమ్మని ఆ వృద్ధుడి అభిప్రాయాన్ని బలపరచి "కోదండం బహుశా టౌనుకు వెళ్ళివుంటాడు. రాత్రికి మీరిక్కడే భోజనం చేసి పడుకోండి" అన్నాను.

* * * *

అర్ధరాత్రికల్లా యిల్లుచేరుకోవలసిన కోదండం మరునాటి ఉదయం భళ్ళున తెల్లవారిన తర్వాతగూడా తిరిగి రాకపోయి నందుకు నా మట్టుకు నేనే కాస్త రిచ్చపాటుకు లోనయ్యాను, ఇక కోదండం తండ్రి సంగతి సరే సరి! ఆయన రెప్పపాటు లేని కళ్ళతో రోడ్డువైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

మరికొంత సేపటికీ కోదండం యింటికి తిరిగివచ్చే పరిస్థితిలో లేడన్న దుర్వార్త శరవేగంతోవచ్చి క్షణాల్లో ఊరంతా ప్రాకిపోయింది.

జరిగిన విషయం యిది—అర్ధరాత్రప్పుడెప్పుడో కోదండం సైకిలు పైన యింటికి తిరిగొస్తున్నాడు. చుట్టూరా చిమ్మచీకటి. పైన నల్లటి

గుడారంలాంటి ఆకాశం. అప్పటికే మట్టిబాట అడుసుదున్ని పెట్టిన మడిలా తయారైంది. ఇన్నింటికీ పైగా సైకిలు నేలపైన గాకుండా గాలిలోనే పరుగెత్తాలన్న మిడిమేల మొకటి కోదండానికి! తెల్లవారుజామున కూరగాయల గంపలెత్తుకుని పట్టణానికి వెళ్తున్న పల్లెటూరివాళ్ళకు రోడ్డుకు నాలుగైదు బారల దూరంలో విరిగిపోయి రెండు విడి భాగాలకు అల్లంత దూరంలో రాళ్ళకు ఢీకొని నజ్జుగుజ్జయిన శరీరంతో, నెత్తురుమరకల్లో ఎరుపుతిరిగిన పచ్చికపైన కోదండం బాహ్యస్మృతిలేకుండా పడివున్నాడు.

వర్తమానంతెలియగానే కోదండంతండ్రి మిన్ను విరిగి మీదపడినట్టు నిర్ఘాంత పడి పోయాడు. వెన్ను విరిగిపోయిన వాడిలా పైకి లేవలేకపోయాడు.

కానీ పైకి లేవగల్గినవాళ్ళు, లేచి ఆపత్సమయంలో ఆదుకోగలిగిన వాళ్ళు గ్రామంలో లేకపోలేదు. విన్నవాళ్ళు విన్నట్టే పరుగుతీశారు. ఇంత మందిలో బండి కట్టించుకొచ్చిందెవరో నాకు తెలియదు. నలుగురమూకలిసి కోదండం భౌతిక కాయాన్ని బండిలోపలికి చేరవేశాము. బండి యింటిదగ్గర నిలిచేసరికి స్థానికులైన డాక్టరుగారుకూడా మందులసంచితో హాజరయ్యాడు.

గదిలోపలినుంచి అందరినీ బయటికి పొమ్మని డాక్టరుగారు పది పదిహేను నిమిషాలపాటు కోదండం పరిస్థితిని పరిశీలించి చూచారు. ఆయన నోటివెంట రాబోతున్న మాటకోసం నిరీక్షిస్తూ వందలకొలది గ్రామస్తులు వీధిలో తచ్చాడుతున్నారు.

చేయగలిగిందంతా చేశారుగానీ డాక్టరుగారు ప్రాణానికిమాత్రం పూచీ పడలేకపోయారు. "రక్తం విపరీతంగా నష్టమైపోయింది, రెండు మూడు చోట్ల ఎముకలుగూడా విరిగిపోయినట్టున్నాయి. గుండె చాలా నీరసంగా పనిచేస్తోంది. నేనొక యింజక్షను చేశాను. కానీ యింతటితో ఊరుకోడానికి యిది మామూలుకేసు గాదు. తక్షణం ఎవరైనా పట్టణానికివెళ్ళి డాక్టరు

ధర్మారావుగారిని పిలుచుక రాగలిగితే మంచిది. ఎవరు వెళ్తారు ?" అని ప్రశ్నిస్తూ ఆయన అరుగుపైన కూర్చున్నారు.

నేనంటే నేనని పదిమంది ముందుకొచ్చారు.

"వెళ్ళండి బాబూ ! మీకు పుణ్య ముంటుంది. డబ్బెంతైనా సరే. నేనిచ్చుకుంటాను" అంటూ చేతులుజోడించి ఆక్రోశించాడు కోదండంతండ్రి

డాక్టరు ధర్మారావుగారి కోసమేగాక, కోదండం బంధువులకోసం గూడా మనుషులు బయల్దేరారు. "మాది మారుమూల కుగ్రామం నాయనా ! మీరు తంతి యిచ్చినా లాభంలేదు. అది నాలుగురోజులకుగానీ వెళ్ళదు. అంతకంటె మనుషులు వెళ్ళడమే నయం. సాయంత్రానికి వెళ్ళిపోవచ్చు. అన్నాడు కోదండం తండ్రి.

డిస్పెన్సరీలో పనులన్నీ ముగిసినతర్వాతగానీ బయటకు కదల డానికి వీల్లేకపోవడంవల్ల డాక్టరు ధర్మారావు గారంతతొందరగా రాలేక పోయారు. వచ్చినతర్వాత ఆయనకుగూడా యిప్పుడిక చేయగలిగిందేమీ లేదేమోనన్న సంశయమే ఎదురైంది. ఐనా ప్రయత్నలోపం లేకుండా ఆయన వచ్చిన క్షణంనుంచీ చికిత్స ప్రారంభం చేశారు.

విరిగిన ఎముకలను పొందించి కట్లుకట్టి శరీరం వేడి ఎక్కడానికి సూదులువేసి, బలవంతంగా నోరు తెరిచి మందులుపోసి డాక్టర్లిద్దరూ చేతులు కడుక్కునేసరికి ప్రొద్దుగ్రుంకి పోవచ్చింది.

ఊరు ఊరంతా యిక్కడెందుకూ ? అందరూ వెళ్ళండి, మా పాట్లేవో మేము పడుతున్నాంగదూ" అన్నారు డాక్టరు ధర్మారావుగారు.

డాక్టరుగారి సూచనప్రకారం వెళ్ళినవాళ్ళు వెళ్ళారు. మిగిలినవాళ్లు అక్కడే కూర్చుని చెట్లపైనుంచి పడినవాళ్ళనుగురించీ, సంఘ మరణాలను గురించీ, బస్సు ప్రమాదాలనుగురించీ మాట్లాడుకోసాగారు. ఇంతలో

యిళ్ళకువెళ్ళిన వాళ్ళు గూడా భోజనాలు ముగించి మళ్ళీ రచ్చపట్టువైపు రాసాగారు. ఇక్కడిలా జనం పలచబడకమునుపే కోదండం బంధువులు ప్రత్యేకంగా మాట్లాడుకున్న వ్యాసులోవచ్చి బిలబిలా యింటిముంగిట దిగేశారు.

కోదండం యింకా సజీవుడేనని చెబుతున్నా వినకుండా నెత్తీ నోరు బాదుకుంటూ వాళ్ళొకవైపున రోదనాలాపాలు మొదలెట్టేశారు.

ఇద్దరు డాక్టర్ల వైద్యప్రక్రియలవల్లనైతేనేమి, గడచిన యిరవై నాలుగు గంటలనుంచీ ఎడతెగకుండా చెలరేగుతున్న అలజడి వల్లనైతేనేమి తెల్లవారేసరికి మృత్యుదేవత వెనుకంజ వేసినసూచనలు కనిపించాయి — కోదండం కళ్ళు తెరిచాడు !

విప్పారిన కోదండం కళ్ళల్లోనుంచీ బయల్వెడిన చూపుల్లో నాకేదో కొత్త దనం గోచరించింది. ఆ చూపుల్లో నిస్సహాయత తొంగి చూస్తోంది. దైన్యభావం ప్రతిబింబిస్తోంది. అగాధంలోనిల్చుని ఆకాశం వైపుచూస్తున్న వాడి చూపులెలా వుంటాయో కోదండం చూపులలా వున్నాయి !

* * * * *

నిన్న మొన్ననే జరిగినట్టున్నా, పై సంఘటన అయిదేళ్ళనాటిది. అది జరిగిన రెండు మూడు మాసాలకే కోదండం మరొక వూరికి బదిలీ అయిపోయాడు, కానీ అతడు మా వూరిపాలిటికి అత్తిపువ్వయి పోలేదు. అప్పుడప్పుడూ వస్తుండేవాడు తరచుగా జాబులు వ్రాస్తుండేవాడు. ఒకసారి ఏదో పనిమీద నేను కోదండం ఉద్యోగం వూరికి వెళ్ళడం తటస్థించింది. పనిపూర్తికాగానే తిరిగి రావాలనే అనుకున్నాను, అంతలో కోదండం కనిపించాడు. కనిపించినవాడు ఒకపూట భోజనం చేయకుండా వెళ్ళడానికి వీల్లేదంటూ యింటికి తీసుకెళ్ళాడు.

లోపల కోదండం భార్య వంటచేస్తోంది. కోదండం నన్ను కూర్చో బెట్టి ఏవో సామానులకోసం అంగడికి వెళ్ళాడు.

అలమారాలోనుంచి ఓ పుస్తకం తీసుకుని కుర్చీ కిటికీ దగ్గరకు లాక్కున్నాను. కూర్చోబోతుండగా గదిగోడకు వ్రేలాడుతూ నాలుగైదు ఛాయాచిత్రాలు కనిపించాయి. ఆశ్చర్యమేమిటంటే ఏ చిత్రంలోనూ కోదండం ఒంటరిగా కనిపించడంలేదు. ఒక ఫోటోలో అతడు బంధువులలో కలసి కూర్చున్నాడు. వేరొక ఫోటోలో మిత్రబృంద పరివేష్ఠితుడు. ఇంకొక చిత్రంలో సిగ్గుతో తలవంచుకున్న పెళ్లికూతురు సరసన మందహాసాలంకృత ముఖారవిందంతో ఠీవిగా నిల్చున్న పెళ్ళికొడుకు!

ఏదో వెలితి పరిహరింపబడిన తర్వాత కోదండం పూర్ణమానవుడైనట్టుగా ఓ ఊహ కలిగిందినాకు. తనకోసమంటూ ప్రత్యేకంగా ఓ స్వర్గాన్ని నిర్మించుకోగలగడం ఒక్క త్రిశంకుడికి మాత్రమే చెల్లింది. ఆ త్రిశంకుడైనా తన ప్రత్యేక స్వర్గంలో ఏ మాత్రంగా సుఖించి వుంటాడో మనకు తెలియదు. ఎలాగైతేనేం—కోదండం మళ్ళీ మనుషుల్లో పడ్డాడు అంతేచాలు!